

— Справді? — здивовано запитала Сюй Фэн. — Вона ж дуже хороша людина.

Чэнь Хэ зробивмовив химерну гримасу:

— Ти просто не знаєш. Минулого разу перед самими іспитами вона захворіла, температура трималася під тридцять дев'ять, а вона все одно розв'язувала задачі. Ми хотіли допомогти їй принести їЇ з їдальні, а вона відмовилася. Казала, мовляв, не хоче нікого турбувати...

З ванної долинав дзюркіт води. Сюй Фэн глянула на розмитий силует за матовим склом душової, і на серці в неї шкребуло дивне передчуття.

Та отлічниця, яка завжди сяяла в класі своїми успіхами в навчанні, зараз здавалася такою... самотньою.

Коли Су Чжу вийшла, витираючи волосся, в кімнаті знову запала тиша.

Через те, під яким кутом дивилася Сюй Фэн, вона не помітила червоного смугастого сліду, що майнув на спині Су Чжу, немов звивиста змія на снігу.

У цей час Сюй Фэн лежала, сховавшись під ковдрою з книжкою, а нічник у вигляді зірки м'яко випромінював світло саме там, де вона його поставила, — на приліжковій тумбочці Су Чжу.

— Я поставила тобі маленький нічник он там, — сказала Сюй Фэн, навіть не підводячи голови.
— А ще я дивилася твої гербарії, вони неймовірно круті!

Вона вдала, ніби не помітила, що на простирадлі Су Чжу лишилися плями крові, коли ставила нічник, а поряд із подушкою валялася половина пачки пофарбованих у червоний колір ватних паличок.

Су Чжу завмерла на місці, і краплина води з її мокрого волосся впала простягнувшись по ямочці на ключиці.

У м'якому світлі нічника Сюй Фэн вперше чітко розгледіла її обличчя без окулярів — її очі виявилися більшими, ніж вона уявляла, а зовнішні куточки трохи дивилися вниз, надаючи їй беззахисності маленької тварини.

— Завтра... — раптом заговорила Су Чжу, і її голос був настільки тихим, що його майже не було чути. — Завтра на сніданок... підемо разом до їдальні?

Сюй Фэн різко підняла голову, і книжка з гуркотом гепнулася на ліжку.

Вона помітила, як пальці Су Чжу міцно стиснули рушник, аж побіліли суглоби, ніби вона стояла перед якимось страшним чудовиськом.

— Звісно! — Сюй Фэн розпливлася в широкій усмішці. — Тільки тобі доведеться мене розбудити, я просто чемпіонка з вилежування в ліжку!

Зазвичай вона ніколи не ходила снідати вранці до їдальні, та й з'являлася там завжди впритул, тож можна було сказати лише одне: їй просто вдавалося не запізнюватися.

Су Чжу м'яко кивнула й повернулася, прямуючи до свого ліжка.

Але Сюй Фэн була певна, що помітила — біля тієї самої сльозинкової родинки проступила ледь помітна ямочка на щоці, яка тут же зникла, як метеор, що майнув у нічному небі.

Утім, якщо щось мало піти не так, воно обов'язково піде не так.

Сюй Фэн знову, і знову, і знову страждала на безсоння.

Близько другої години ночі Сюй Фэн з кам'яним обличчям втупилася в днище верхнього ліжка і після тисячного перевертання нарешті зітхнула, визнаючи поразку.

У кімнаті лунали лише ледь чутне дзижчання кондиціонера та рівне дихання двох інших сусідок.

Вона витягнула з-під подушки годинник і натиснула кнопку підсвічування — холодне світло екрана боляче закололо очі. Пройшло менше двох годин відтоді, як вона заснула.

— Та блін... — беззвучно вилаялася Сюй Фэн, ховаючи обличчя в подушку.

Але ця подушка була занадто жорсткою, немов набита дерев'яною дошкою; як би вона не влаштовувалася, шиї було незручно.

У голові чомусь сплигло стукання в двері туалетної кабінки з часів середньої школи, що врізалось в нерви немов сирена тривоги, тоді як зараз вона думала про рівне дихання Су Чжу, яке здавалося найкращим заспокійливим засобом.

Вона знову згадала той пухнастий пуховий подушок удома, який мама спеціально обирала для неї, стверджуючи, що він допомагає заснути.

Ну просто жах якийсь, заселяючись у гуртожиток, вона ненароком переплутала подушки, і тепер спати на цій твердій кам'яній штуці було вище її сил.

Каркас ліжка раптом злегка рипнув.

Сюй Фэн миттю залякла, боячись, що її постійне кружляння розбудило Су Чжу на верхньому ярусі.

Вона затримала подих і нашорошила вуха...

Якийсь м'який предмет звалився зверху і влучно гепнув її просто по обличчю.

Сюй Фэн мало не зойкнула від переляку і хаотично вхопила «нападника» — це була подушка Су Чжу.

Світло-блакитна наволочка виділяла ледь вловимий аромат лаванди, а на дотик вона була м'якою, наче хмаринка.

Вона розгублено підняла голову й у слабкому світлі вуличного ліхтаря, що пробивалося крізь вікно, помітила пасмо чорного волосся, яке звисало з краю верхнього ліжка.

— ...Су Чжу? — шепотом покликала Сюй Фэн, не будучи певною, чи та часом не заснула.

Або, може, заснула і випадково вронила подушку?

Хоча вона чудово розуміла, що ймовірність цього дорівнювала нулю.

Жодної відповіді.

Сюй Фэн потисла в руках ту подушку, вагаючись, чи варто її повертати.

Щойно вона підвелася на ліктях, як зверху впала ще одна дрібниця — цього разу складений у квадратик папірець для нотаток.

Сюй Фэн хапливо зловила його і підсвітила екраном годинника.

«Твоя подушка занадто тверда, шия затече. Візьми мою. — Су Чжу»

Почерк був таким акуратним, ніби його виводили не в темряві.

Сюй Фэн моргнула, і груди раптом залила хвиля тепла.

Вона обережно підклала подушку Су Чжу під голову — і справді стало набагато зручніше.

А ту жорстку стару подушку вона відкинула вбік.

Сюй Фэн подумала трохи, вирвала куточок папірця з блокнота під подушкою і написала: «Дякую! Чом ти досі не спишь?», а потім загорнула записку разом із шоколадкою в паперову серветку і м'яко кинула вгору.

Згорток прокреслив у повітрі дугу, і його впевнено перехопила біла долоня.

За мить униз злетів ще один папірець.

«Звикла. Ти перевертаєшся так часто, ніби танцюєш чечітку».

Сюй Фэн прикрила рот рукою, стримуючи сміх, аж плечі тремтіли.

Вона ніяк не очікувала, що Су Чжу вміє жартувати, такий контраст виявився надто різким.

Вибачте, але їй дійсно хотілося сміятися, тим паче, що поріг смішливості в неї був і так мізерним.

Тому вона дописала відповідь: «Вибач, що розбудила! Я звикаю до нового місця, і подушка справді жахлива QAQ»

Цього разу довелося чекати трохи довше.

Коли відповідь опустилася вниз, разом із нею впав маленький флакончик з розпилювачем.

«Лавандова олія-спрей, допомагає заснути. Пшикни пару разів на подушку. Більше не пиши папірці, спій».

Але Сюй Фэн, розглядаючи пляшечку, раптом завмерла — етикетку на флаконі навмисно здерли на кутку, проте залишки напису «карбонат» нагадали їй про шкільні уроки хімії.

Розчин бікарбонату натрію використовували для обробки опіків шкіри.

Розділ 4. Зірки

Сюй Фэн стискала в руках витончений матовий скляний флакончик, відчуючи, як у грудях розливається дивне, м'яке тепло.

Вона відчула заспокійливий аромат.

Вона вже збиралася подякувати, як раптом згори почулося шурхіння, а за ним приглушений голос Су Чжу:

— Сюй Фэн.

— Мм? — Сюй Фэн миттєво задерла голову і побачила перевернуте обличчя Су Чжу, чиє довге волосся звисало вниз чорним водоспадом.

У місячному сяйві родинка біля ока здавалася особливо помітною.

— ...Су Чжу ніби вагалася. — Хочеш піднятися наверх?

Сюй Фэн витріщила очі:

— П-прямо зараз?

— Іноді я теж страждаю від безсоння, — голос Су Чжу був легким, як пір'їнка. — Зі сходу зверху видно зірки.

Серце Сюй Фэн раптом застукало.

Вона на ципочках підвелася і полізла вгору по драбині.

Су Чжу посунулася вглиб, звільняючи їй трохи простору.

Втиснути двох дівчат на одне вузьке односпальне ліжко було непросто, і Сюй Фэн майже наполовину притиснулася до Су Чжу, відчуваючи крізь піжаму тонкі руки та розмірене дихання.

— Дивись, — Су Чжу вказала у вікно.

Сюй Фэн підняла погляд і крізь маленьке скло побачила яскраве зоряне небо — неймовірно, що серед міського світлового забруднення взагалі можна було розгледіти стільки зірок.

Місце ліжка Су Чжу якраз виходило на кут вікна, утворюючи справжню природну обсерваторію.

— Вау... — щиро видихнула Сюй Фэн. — Навіть не знала, що з гуртожитку можна бачити зірки.

— Тільки коли небо ясне, — тихо відповіла Су Чжу, протягуючи їй навушник. — Будеш слухати?

Сюй Фэн взяла його і вставила у вухо.

Усередину полилася заспокійлива мелодія фортепіано, що ідеально пасувала як звуковий супровід до зоряного неба.

Вони торкалися плечима, і Сюй Фэн вловлювала легкий аромат шампуню з волосся Су Чжу, змішаний із запахом лаванди, що чомусь надійно заспокоювало.

Вона раптом згадала аромат, який відчувала вдень, і він практично нічим не відрізнявся від цього.

— Ти часто отак дивишся на зірки? — пошепки запитала Сюй Фэн.

Су Чжу кивнула, її пальці несвідомо викреслювали на простирадлі лінії сузір'їв.

— З самого дитинства. Мама навчила.

Сюй Фэн пригадала ту рамку з фотографією, повернуту до стіни, і завагалася ставити зайві запитання.

Нічний вітерець ледь заколихав завісу, і сріблястий промінь упав на профіль Су Чжу, окреслюючи її витончені риси.

Сюй Фэн раптом помітила, що при місячному світлі вії Су Чжу здавалися надзвичайно довгими, немов два маленькі віяла.

— Насправді... — раптом заговорила Су Чжу, і її голос майже злився з нічним шумом. — Я теж звикаю до нового місця з труднощами.

Сюй Фэн здивовано повернула голову і побачила, що Су Чжу дивиться в небо, а її вираз обличчя пом'якшав, втративши звичну відстороненість.

— Коли тільки переїхала в гуртожиток, цілий тиждень не могла заснути, — Су Чжу завагалася перед тим, як продовжити, скручуючи куточок простирадла. — А потім виявилось, що рахувати

зірок ефективніше, ніж овець.

Сюй Фэн хихикнула й одразу прикрила рот рукою.

Су Чжу теж ледь помітно кривила куточки губ, і та родинка перемістилася разом із усмішкою, як крихітна зірочка.

— Скільки б овець я не рахувала, толку нуль, — поскаржилася Сюй Фэн. — Голова забита лише тим, чому ця вівця стрибає так повільно.

Плечі Су Чжу злегка затремтіли, і Сюй Фэн зрозуміла, що та сміється — справжнім сміхом, а не ввічливим виразом обличчя.

Це відкриття викликало в її душі дивне відчуття гордості.

— Сюй Фэн, — Су Чжу раптом назвала її на ім'я, і голос став серйозним. — Дякую тобі за сьогоднішній день... там, у кімнаті.

— А? Я ж нічого особливого не зробила?

— Ти... — Су Чжу наче підбирала потрібні слова. — Ти ставишся до мене як до звичайної людини. І така добра зі мною...

Не так, як інші, що тримаються на відстані або просто спостерігають осторонь.

Сюй Фэн остовпіла.

У місячному сяйві вона побачила, як очі Су Чжу виблискують — не холодним світлом відбиття лінз, а справжнім, вологим блиском.

— Ти ж і є звичайна людина, — без вагань відповіла Сюй Фэн. — Неймовірна й геніальна звичайна людина, але все одно людина.

Су Чжу довго мовчала.

Коли Сюй Фэн вже вирішила, що розмова закінчилася, вона відчула, як на плече впав важкий тягар — голова Су Чжу м'яко притулилася до неї.

— Спимо, — промовила Су Чжу, і в її голосі вчувалася втома, якої Сюй Фэн раніше ніколи не чула. — Завтра рано вставати.

<http://bllate.org/book/27607/3355736>